

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια ὀκτακόσα ἐγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Ἢ' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβάρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαεπτὰ τ' Αὐγούστου... τί φοβερά σκηνή!
σκοτώνονται μεκκάτσαις καὶ τσαλαπετεινοί.

Ποῦντος ὀγδόντα δύο,
καὶ πυρετοὶ ντεντίο.

Δεληγιάννης ὀμιλεῖ
μὲ παράπονον πολὺ

Δὲν εὐκρινῶ οὐδὲ στιγμὴν ὁ δυστυχὴς νὰ φάγω,
ἐπαπειλοῦν καταστροφὴν οἱ ἐθνικοὶ μας πόροι,
καὶ ἔμως εἶν' ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ὑπάγω
καὶ κάτω 'στὰ Ταμπάκια καὶ εἰς τὸ Γκαζοχώρι.
Κακά, στραβὰ κι' ἀνάποδα μοῦ ἔρχονται τὰ πάντα,
καὶ τὴν ἑρμὴν μου σταματοῦν ἀπρόοπτα συμβάντα.

Δὲν φθάνουν τόσα σχέδια, τὰ δάνεια κι' οἱ φόροι,
δὲν φθάνει ὅτι μοῦ βοφοῦν οἱ βουλευταὶ τὸ αἷμα,
ἀλλ' ὅμως πρέπει ἄκοντες καὶ εἰς τὸ Γκαζοχώρι
νὰ βῶμεν θαυρόδρακτον φιланθρωπίας βλέμμα.
Ναί, πρέπει νὰ συνδράμωμεν καὶ τοὺς Γκαζοχωρίτας,
καὶ ἔλους τοὺς πυρέσσοντας καὶ ἀσθενεῖς πολίτας.

Πρέπει καὶ τούτους τάχιστα ἐκ τοῦ λιμοῦ νὰ σώσῃς,
καθὼς ἴσως καὶ αὐτοὶ σ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας
νὰ ἐπαῖξαν τὸ μέρος των εἰς τὰς διαδηλώσεις
κι' εἰς τὴν Αὐλὴν νὰ μ' ἔφεραν μὲ μουσικὴν φλογέρας.
Ναί, πρέπει νὰ συνδράμωμεν καὶ τούτους τοὺς Παρίας,
καὶ ἴσως τᾶρθρα κάποτε διαβάξουν τῆς Πρωίας.

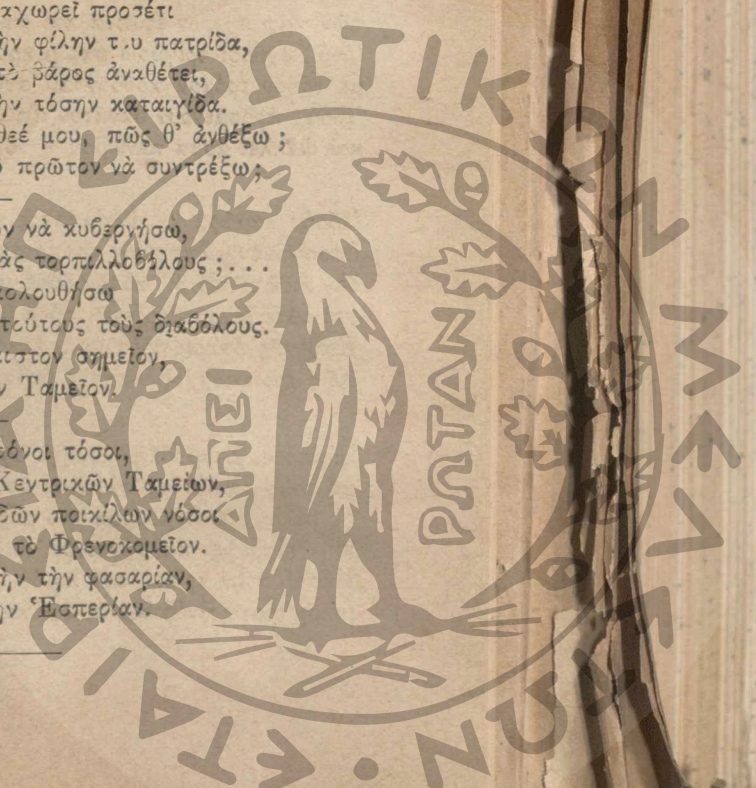
Ἀρῶντες ἂς δροσίσωμεν τὰ φλογερά των χεῖλη
μὲ παγωτὰ τοῦ Χαράμη καὶ μὲ σουμάδαν κρύαν,
ἐς τοὺς παρηγορήσωμεν ὡς ἀδελφοὶ καὶ φίλοι,
ἐν γράφωμεν καὶ δι' αὐτοὺς ἐν ἄρθρον 'στὴν Πρωίαν,
ἐν εἰπωμεν δι' ὅλ' αὐτὰ πῶς ὁ Τρικούπης πταίει,
καὶ ἐν εἰς αἰτίας του τὸ ἔθνος τῶρα καίει.

Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα κι' ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου
τρομεροτέρας ἀπὸ πρὶν νὰ ἴδω δυστυχίας...
παρὰληρῶ, σκοτίζομαι καὶ χάνω τὸν Θεόν μου
μὲ τὴν πρωτεύουσαν αὐτὴν καὶ μὲ τὰς ἐπαρχίας.
Μὲ ἦσαν τρεῖς χειρότερα καὶ ἀπὸ τὸν Τρικούπη,
καὶ οἱ πυρέσσοντες κι' οἱ μὴ μοῦ ἔγιναν κουνούπι.

Ἄλλ' εἰς τὰνέλπιστα κακὰ ἀνχωρεῖ προτέτι
κι' ὁ Ῥώμας ὁ θαλασσινοὺς 'στὴν φίλην τ.υ. πατρίδα,
κι' ἐπάνω μου τῶν Ναυτικῶν τὸ βάρος ἀναθέτει,
ἂν καὶ τρικλίζω 'στῆς ξηρᾶς τὴν τόσῃν καταγίδα.
Κι' ἡ θάλασσα ἐπάνω μου... θεέ μου, πῶς θ' ἀνθέξω;
τί πρῶτον νὰ συλλογισθῶ; ποῦ πρῶτον νὰ συντρέξω;

Τὸ σκάφος τὸ πολιτικὸν λοιπὸν νὰ κυβερνήσω,
ἢ τὴν πλωτὴν δεξαμενὴν καὶ τὰς τορπιλλοθήκας;...
βεβαίως θὰ ἐξαντληθῶ, ἂν ἐξακολουθήσω
νὰ κυβερνῶ τοὺς Ἕλληνας μὲ τούτους τοὺς διαδόλους.
Ἀλλὰ τὸ φοβερώτερον καὶ κάκιστον ὄχημα
πυρκαϊὰ ἠπείλησε τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖον.

Πολιορκίαι πόλεων, λιμοὶ καὶ φθογὶ τόσοι,
πτωχεύσεις καὶ πυρκαϊαὶ τῶν Κεντρικῶν Ταμείων,
αἱ ἱ λ α ρ α ἱ, οἱ πυρετοὶ, κι' εἰδῶν ποικίλων νόσοι
μᾶς φέρουν βήματι γοργῶ πρὸς τὸ Φρενοκομεῖον.
Κι' ἐγὼ εὐρίσκομαι σ' αὐτὴν τὴν φασαρίαν,
ὁ κύριος Χαρίλαος γλεντᾷ 'στὴν Ἑσπερίαν.

Νέος αγών
των κυνηγών.

Ἐμπρός λοιπόν, ὦ κυνηγοί, ἴσῃν πτηνοτρόφον Βάρην
μὲ τσάνταις, μὲ λαγωνικά, μὲ δίκανα ἴσῃν χέρι,
μὲ ὄψιν ὑπερίφκνον κί' ἀγρίαν ὡς τὸν Ἄρην,
καὶ ὁ καθείς σας λάφυρα γενναίᾳ νὰ μᾶς φέρη.
Μὲ πανοπλίας τρέξετε, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
καὶ κατ' ἐχθρῶν ὀρμήσετε οἱ πάντες ἀκινδύνων.

Δὲν φέρουν ὅπλα καὶ αὐτοὶ καὶ ὄργανα θανάτων,
οὐδὲ πρὸς ὑπεράσπισιν πολέμους δὲν ἀνοίγουν,
ὡς μόνον φέρουν ἀμυνὰν τὰ ἐλαφρὰ πτερά των
καὶ εἶναι μόνος κίνδυνος τὸ θόλι σας νὰ φύγουν.
Ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε ἄλλο...
Ἐμπρός λοιπόν, ὦ κυνηγοί, καὶ θούριχ σὰς ψάλλω.

Ἀφόδως ἐξορμήσετε, ἀργοὶ σουλατσάδροι,
τῶν καφφενείων ξεύπνα καὶ ἀροῖα παιδιὰ...
ἰδοὺ! ἐχθροὶ τριγύρω σας μικροὶ καὶ πτεροφόροι
μὲ τῶσον τρόμον κρύβονται ἴσῃν δένδρων τὰ κλαδιά.
Ἰδοὺ! προσμένουν θάνατον ἀπ' τὰ δικά σας σκάγια,
καὶ ψάλλει ἄσμα πένθιμον ἢ δόλια κουκουδάγια.

Ἰδοὺ! λαμπρὰ κί' ἀνάμικτος τῶν ἐκστρατεία,
ὑποσχρμένη ἀφεικτον τροπαιοφόρον νίκη...
δὲν ἀπαιτεῖται δι' αὐτὴν οὐδὲ μὴνὸς θητεία,
καὶ οὐτε ῥίγος προξενεῖ, οὐδὲ θανάτου φρίκη.
Καθένας φεύγει πρόθυμος, ἀλλὰ ἐν πεποιθήσει
πῶς τροπαιοῦχος νικητὴς δεδικώς θὰ γυρίσῃ.

Ἐμπρός, Στχμούλη, κυνηγὲ ὃχ ἄριστε τῆς Μέσης,
μὲ τοὺς πεινῶντας σκύλους σου καὶ τὸ βαρὺ σου κράνος...
σὲ θέλω, μὲ τὰ μούτρα σου μὲς ἴσῃν πουλιὰ νὰ πέσης,
κί' ἀνέτρεψε καὶ σύντριψε τὸ πᾶν ὡς Ταμερλάνος.
Μέσα ἴσῃν κρίσι, ἴσῃν λιμό, ἴσῃν φτώχεια ποὺ μᾶς πνίγει.
μόνη τροφὴ ἀνέξοδος σοὺ μένει τὸ κυνήγι.

Ποὺ εἶσαι σύ, Χαρίλαε Τρυκούπη, μὲ τὴν τσάντα;
ποὺ εἶναι ἡ φαιδρότης σου καὶ ὁ καιρὸς ἐκείνος,
ὅπου τὸ Ἰσοῦγιον ἀφίπων εἰς τὴν πάντα,
μὲ τὸν Σταμούλην τῶν τσιχλῶν ἐθήρευσες τὸ σμήνος;
Ποὺ εἶναι καὶ ὁ Ντάντος σου, ποὺ τὴν κλεινὴν του
πολλὰς φοραῖς ἐνόμισες ὡς τσίχλαν ἢ σπογγίτην;

ὦ! τότε ἀπελάμβανες καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα;
μὰ σήμερα;... ἔ! σήμερα ποῖος ἄραγε εἰξέδρει,
ἀν ἡ σοφὴ ἐξελεγχίς κοντὰ εἰς ὅλα τᾶλλα
κί' ἐξέδων κυνηγετικῶν κονδύλι δὲν ἀνέδρει;
νὰ δώσουμε πόσο κόσμιζε τὸ κάθε σου καψούλι,
καὶ ἀν ἐδίδοτο μισθὸς ἴσῃν σκύλους τοῦ Σταμούλη;

Καὶ σύ, Σκουλούδη, πέταξε εἰς τὴν Ποσειδωνία...
κί' ἀροῦ δὲν πλάνεις ὅπως πρὶν μετόχους Κωπιδῶν;
φόνευε τᾶκακα πτηνὰ μὲ λύσαν καὶ μανίαν
μέχρι τῆς τελευταίας των τοῦ αἵματος θανάτος.
Ἐμπρός, γενναῖοι κυνηγοί, μὲ πόδια φτερωμένα,
κί' εἴθε νὰ πέφτουν τὰ πουλιὰ ἴσῃν τσάνταις σας ψυχαί.

Ἐν Περιδικῶν σοσιαλιστικῶν.

Ἀρδην... μὲ τοῦτο τῶνομα τὸ καταστρεπτικόν
θὰ πέσῃ ὡς ὀδούσιον κί' ἐδῶ ἴσῃν Ῥωμηοσύνη
ἐν σύγγραμμα πρωτάκουστον καὶ περιοδικόν,
ἔχον ὡς μόνον του ἀρχὴν τὴν κοινοκτημοσύνην.
Ἄλλ' ἔμωι μὴ τρομάξετε, καὶ μάθετε ἀπὸ μένα
πῶς κίνδυνον μηδενισμοῦ δὲν τρέχονεν κανένα.

Σύστασις δι' ἐν ὥραϊον βιβλιοπωλεῖον νέον.

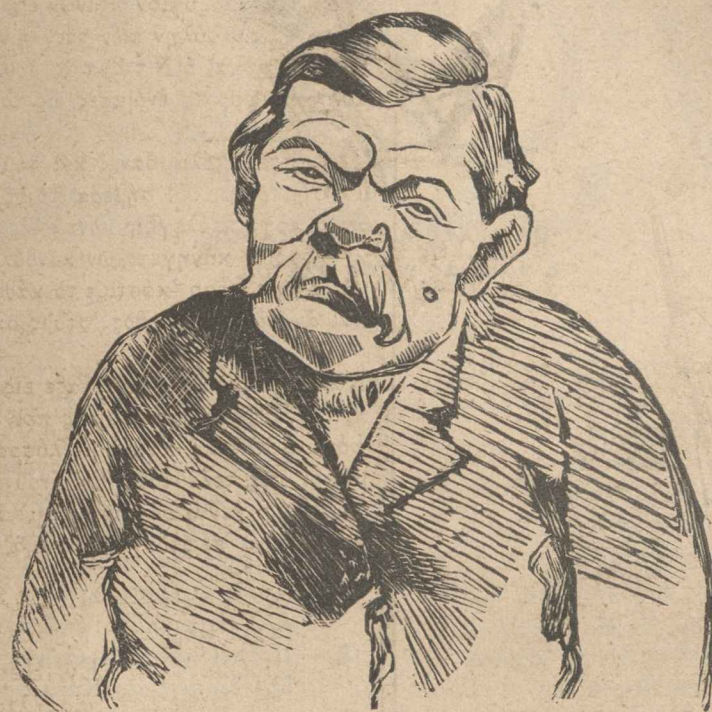
Ὅστις ἀνάγκην ἔχει παντοδαπῶν βιβλίων,
ἄς τρέξῃ ἴσῃν Ἑστίας τὸ βιβλιοπωλεῖον,
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἴσῃν Λάμπρου ἀπὸ κάτω,
μ' Ἑλληνικά καὶ ξένα συγγράμματα γεμάτα.
Μεγάλως συνιστᾶται εἰς ὅλους παρ' ἡμῶν,
διότι κί' εὐθηνίαν θὰ εὑρετε τιμῶν.

Συνιστῶμεν κατ' ἰδίαν ἰδικὴν μας κωμῆδιαν.

Δὲν ἔχει τὰ προσόντα ἀν θέλῃς ν' ἀνγκυλώσῃς
λεπτὰ εἰς τὴν Ἑστίαν τριάντα θὰ πληρώσῃς.

Ἀπώλεια κυνὸς πρὸς γυνῶσιν καθενός.

Ἐχάθη σκύλος μαλλιάρης, μεστὸς κακοηθείας,
κί' ὅστις τὸν εὗρη πρὸς ἡμᾶς ἄς ἔλθῃ ἀπ' εὐθείας.

Ὁ Παππαμυχαλόπουλος ἔχει μεγάλη σκέψη,
ἀν ἦναι ἴσῃν Κυβέρνησι καλὸ νὰ ταξειδέσῃ.

Ἐπιστολὴ ἐκ Τήνου τοῦ φίλου μας Ἐκείνου.

Φίλε Ῥωμέ...

Σὲ χαίρω... μετὰ χαρᾶς μανθάνω
πῶς στέκεσθε πολὺ καλὰ ὡς τώρα ἴσῃν ὑγείαν,
ὕψους ὅμοι ἄρκετῆς κί' ἐγὼ ἀπολαμβάνω,
χάρης ἴσῃν Μεγαλόχαριν τῆς Τήνου Παναγίαν.
Μὰ πῶς τὰ καταφέρνετε ἀπὸ λεπτὰ δὲν ξέρω,
ἀλλὰ κί' ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ σπουδαίως ὑποφέρω.

Ἄν τόσα θεραπεύονται ἀνθρωποφθόροι νόσοι,
ἀλλὰ δὲν θεραπεύεται κί' ἡ ἀναπαράδεια,
κί' ἐν ὅλα του ἴσῃν χάρις της κανεὶς ἀφιέρωσιν
καὶ ἔσται νυκθήμερον μὲ ὅλη τὴν καρδίαν.
Ἔως ἐκεῖ τῆς Παναγίας ἡ δύναμις δὲν φθάνει,
κί' ὅποιος γι' αὐτὸ προσεύχεται τῆς προσευχῆς του χάνει.

Ἡ Βαγγελίστρα ἔκαμε τὰ θύματά της πᾶσι
χωρὶς κανένα φάρμακον, χωρὶς κανένα κόπον,
θεραπεύθησαν στραβοί, παράλυτοι καὶ ἄλλοι,
πρὸς δόξαν καὶ ἀνέκφραστον χαρὰν τῶν ἐπιτρόπων.
Τὰ θαύματα πραγματικῶς κί' ὅποια συγκινήσεις!
τὰ σοὺ πῶ, ὀρε ἀδελφέ... μὰ εἶναι νὰ σαστίσης.

Ἀλλὰ ἐκεῖ ἀνάμεσα ἴσῃν εὐσεβῶν τὸ πλῆθος
κυτάζω ἕνα κύριον, ποὺ τὸν σταυρὸν του κάνει...
σὲ δεξιῶν, ἀν ἔφερε παράσημα ἴσῃν στήθος,
θὰ νόμιζες πῶς ἐδωλεπες ἔμπρὸς τὸν Δεληγιάννη.
Ἐκεῖνο τὸ ἀνάστημα, ἐκεῖν' ἡ σοβαρότης,
κί' ἡ ἀσπρὰς φαβορίταις του, καὶ ὅλα ὁμοίτης.

Εὐθὺς ὅπου ἀντίκρυσαν τὸν κύριον ἐκεῖνον,
στιγμὰς τινὰς ἐπίστευσα κί' ἐγὼ μὰ τὸν θεόν
πῶς ἦλθε κί' ὁ Πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους εἰς τὴν Τήνον
ἀπὸ τὴν νόσον νὰ σωθῇ, τῶν οἰκονομῶν.
Μὰ δὲν εἰξέδρεις, ἀδελφέ, ὅποια ὁμοίτης!...
ἐν τούτοις ἦτον ἔμπορος, καθὼς μοῦ εἶπαν, Χιώτης.

Τοιαύτην ὁμοίτητα κανεὶς δὲν θὰ πιστεύσῃ...
καὶ τώρα κλείων τὸ παρόν, ἀν καὶ πολὺ ἄργα,
τῆς Παναγίας δεῖσθαι θεομῶς νὰ θεραπεύσῃ
καὶ τὴν εὐκολιότητα τοῦ Παύλου Καλλιγᾶ.
Εἴθε νὰ ἦναι σ' ὅλους μας βοήθεια ἡ Τήνος!
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι... ὁ φίλος σου Ἐκείνος.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Π. — Καὶ τί συνέβη τὸ λοιπόν, βρὲ Φασουλῆ, ἐσχάτως;

Φ. — Εἰς πυρετώδη κίνησιν εὐρίσκεται τὸ κράτος...

ὁ πυρετὸς ἐρήμαξε τὸ δόλιο Γκαζοχωρί,
καθὼς καὶ τὰ Ταμπάκια καὶ τὸ Κερατοχωρί.
Κανείς δὲν ξέρει, ἀδελφέ, τί διάβολο θὰ γίνη,
ἐδῶ κι' ἐκεῖ μοιράζεται ἀφθόνως ἡ κίνησις,
εὐρίσκεται εἰς κίνησιν ἡ κάθε σπετσαρία,
ἀπὸ παντοῦ τρεχάματα, φωναὶς καὶ φασαρία,
καὶ τόσοι ἐξοχότατοι, ποῦ ἄρρωστο δὲν ἔχουν,
εὐρήκαν καὶ αὐτοὶ δουλειὰ καὶ ἄνω κάτω τρέχουν,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τὰ ἔργα του ἀφίνει
καὶ τρέχει 'στοῦ Γκαζοχωριοῦ τὸ φλογερὸ καμίνι,
ὁ Κατσανδρῆς ἀκίνητος οὔτε στιγμή δὲν χάνει,
ἡ πυρετώδης κίνησις τὸ πᾶν καταλαμβάνει,
κι' ἐγὼ νομίζων, Περικλῆ, πῶς δὲν θὰ εἰμπορέσω
ν' ἀνθῆξω εἰς τὸν πυρετόν, ἀρχίζω νὰ πυρέσω.

Π. — Ἐξακολούθει...

Φ. — Καὶ λοιπὸν ὁ πυρετὸς αὐξάνει,
(κακὸν σημεῖον τῶν καιρῶν διὰ τὸν Δελτηγιάννη,) Π. —
κι' ἐνῶ τὸ πᾶν ἐπαπειλεῖ φρικτὴ χρεωκοπία, Φ. —
ἔξευλινε τὸ αἶσθημα καὶ ἡ φιланθρωπία.

Μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ σ' αὐτὸ τὸ νταραβέρι
τὸν ὁβολὸν τοῦ ἑκαστοῦ φιλάνθρωπος προσφέρει,
ὁ ἱατρὸς τὰ φῶτά του κι' ἀνάπαυσιν θανάτου,
ὁ κάθε φαρμακοποιὸς τὰρχαῖα φάρμακά του,
τὰς θλιθεράς περιγραφὰς οἱ δημοσιογράφοι,
τὰ τόσα προϊόντα τοῦ κάθε λογῆς συνάφι,
τὸ κρέας οἱ χασάπηδες, τὸν ἄρτον οἱ ψωμάδες,
ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς κουρκέτα καὶ σουμάδες,
οἱ ταβερνιάρηδες κρασί ἀνάμικτο καὶ ῥῶμι,
τὴν ἀγρυπνὸν τῶν μέριμναν κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι,
ὁ Κατσανδρῆς τῆς μύτης του τὸ διαρκὲς συνάχι,
ὁ Ζούνης τὰς εἰσπράξεις του καὶ ὅλο τὸ τεζάχι,
τὴν Γενοδέφαν τὴν οἰκτράν τὸ Ἄντρον κάθε βράδυ,

Πραγματικῶς ἡσθάνθημεν ἀνέκφραστον ὀδύνην
διὰ τῆς Ἀκροπόλεως τὴν συμφορὰν ἐκείνην,
κι' εἴθε νὰ βάλῃ ὁ Θεὸς ἐπάνω μας τὸ χέρι,
ἐνόςω ζῶμεν εἰς αὐτὸ τὸ ἄγριον λημέρι.

καθὼς καὶ τὴν Ρεγγίνα του καὶ τὴν Παντελάκη
αἱ πλούσιαι τὰ φράγκα των καὶ τὰς χρυσὰς του
οἱ δὲ πτωχοὶ τὸ αἶσθημα καὶ τὰς κενὰς των χεῖρας
καὶ μόνον σὺ, φιλάργυρε, οὔτε λεπτὸ δὲν εἶπες
'στὰ θύματα τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀγρίας πείνης
ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς λέγει, Περικλέτο,
ὁ ἔχων δύο τρίβωνας τὸν ἓνα χαρίζετο.

Π. — Αὐτὰ τὰ ἔμαθα κι' ἐγὼ κι' ἡσθάνθημι συγκίνησις,
ἀλλ' ὅμως οὔτε 'σώθρακο δὲν μ' ἀφῆσε ἡ κρίσις.

Φ. — Πρέπει καὶ σὺ φιλάνθρωπος νὰ φαίνεσαι λιγότερο...
δὲν βλέπεις τὸν Καλλιφρονᾶ, δὲν βλέπεις τὸν Περικλῆ,
ὅπου προχθὲς ἐγύριζαν ἀνάμεσα 'στ' ἀσκέρι,
'στοῦ Χαραμῆ τὸν καφφενέ, μὲ δίσκο εἰς το χέρι,
μετὰ φωνῆς σπαρακτικῆς καὶ τεθλιμμένου ὕπου,
ποῦ 'νόμιζες, βρὲ ἀδελφέ, πῶς ζητάνετον ψήφους
ἐνῶ αὐτοὶ ἐφρόντιζαν διὰ τὸ Γκαζοχωρί;

Π. — Πολὺ μὲ συνεκίνησες, βρὲ Φασουλῆ... προχθὲς...

Φ. — Μὴ μ' ἀναγκάζεις, ἀδελφέ, νὰ ἐξακολούθω,
φοδοῦμαι περισσότερον νὰ μὴ σὲ συγκινήσω,
κι' ἡ τόση σου συγκίνησις ἀπάνω μου ξεσπάσῃ...
τὸ αἶσθημα ἔξευλινε κι' ἀκόμη ποῦ θὰ φθάσῃ;
κι' ἀφοῦ οἱ τόσοι πυρετοὶ ἐξ ὀλοκλήρου λείψουν,
καρδιακά νοσήματα εἰς ὅλους θὰ ἐνσκήψουν.

Π. — Λοιπὸν συνεκινήθησαν σπουδαίως αἱ Ἀθήναι.

Φ. — Τὰ πάντα πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς τὸ θεατῆται...
καὶ ξέρω, φίλε μου, πολλοὺς ποῦ δίνουν τὸν παρά τὸν
μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ 'δοῦν γραμμένο τὸν ὄνομα τὸν
Σὲ βεβαιῶ, εὐεργεταὺν μονάχα γιὰ βέλγημα,
καὶ εἶναι μικροπονηρίας κι' εὐεργεσίας κράμα.

Π. — Δὲν φθάνει, ἀφιλότιμε, ποῦ τίποτα δὲν δίνεις,
μὰ 'δρίξεις καὶ τοὺς ἥρωας τῆς ἐλεημοσύνης;

Φ. — Τσιαύτη εἶναι κι' ἔσεται ἡ νέα Ρωμηοσύνη.

Π. — Ὅρσε λοιπὸν δρὸ χαστευκαὶς γιὰ ἐλεημοσύνη.

Εἰς κύριος ἀνώνυμος μᾶς ἐρωτᾷ νὰ μάθῃ,
ἂν ἔδγαλε πραγματικῶς 'στὸ χέρι καλαγιάδι,
ὁ τοῦ Ψωρίλη ὀρισθεὶς τὸ πρόσωπον νὰ παῖξῃ...
Parole d'honneur τὸ ἔδγαλε σὰς λέγω μὲ μὴ λῆξῃ.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συγορσεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Ἐδφρονούντων» — νύχτα 'μέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.